

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Felelés szerkesztő:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 2. Pénzküldemények ide küldendők.

NE SIRJ!

(Lukács 11, 7—16).

A Szentírás ezt a világot siralomvölgyének nevezi. Mózes az Isten embere azt mondja a mi életünk napjairól, hogy: nagyobb részök nyomoruság és fáradság. — „És valóban mennyi

itt a könny a fájdalom és bánat. Ez a világ tele van nyomorusággal. Legyen az szegény vagy gazdag, tanult vagy tanulatlan... városi vagy falusi ember, beteg vagy egészséges a sírást mi mindnyájan jól ismerjük: Hányan sirnak és keseregnek egy elveszett családtag miatt. Hány édesanya siratja elhalt gyermekét, hány gyermek siratja atyját, vagy anyját és hány hitves siratja szeretett hitves társát. (De hányan sirnak a nyomoruságuk miatt.)

A mi képünkön is látunk egy siránkozó édes anyát, egy öreg asszonyt, ki még nem régen temette el szeretett kedves férjét. Most meg egyetlen reménységét a szeretett

fiát siratja és kíséri utolsó útjára. Hogy ez egy bibliai történet? — Igen! Ez a naini ifju feltámadásának a története. Nain kedveset, kellemeset jelent. Ilyen volt ez valamikor a mi világunk is, kedves és kellemes volt a bünbeesés előtt a paradicsomban. De a bün által ez a mi földünk a siralom és a bánat völgyévé változott át. Így a naini ifju édesanyjának is csak bánatos és fájdalmas volt az élete. Igaz, hogy ő valamikor szebb napokat látott. De most egyik csalódás a másikat érte. Sok remény vált semmivé. Eddig még a fiu volt utolsó reménye, most ez is összeomlott. Így most egyedül állt a nagyvilágban. Mit is ér most már az élete? Öröm és boldogság most már ugysem várja. A vigasztalásnak és az életnek a forrásai most már kiapadtak. De — éppen ilyenkor tud segíteni az Ur. Ezért ott termett mellette az életnek a fejedelme, a könyörülő Megváltó, a Segítő. Ki együttérez az ember nyomorúságával Ő mondá néki: „Ne sirj!” Ő tud igazán vigasztalni, de nem csak vigasztalni, hanem segíteni is. Ő a Megváltó a Segítő. Mily nagy volna a fájdalom ha nem volna Megváltó. Ő ismerte az asszony szükségét, ezért megállította a halotti menetel és vigasztalta az asszonyt és mondá neki „Ne sirj!” Kedves olvasóm az Ur Jézus a te nyomorúságodat is megtudja állítani Ő téged megért akkor is amikor már senki sem ért meg. Ő a te barátod, a te segítő, Ő sokkal jobban szeret téged, mintsem, hogy te azt tudnád. Ő most is ott áll melletted és mondja néked is: „Ne sirj!” Kedves testvérem, kedves barátom ne sirj! Bánatod és fájdalmad nem lehet oly mély, hogy ne tudna Jézus segíteni. — Ő az asszonynak namcsak, hogy azt mondotta: „Ne sirj!” Hanem Ő az élet fejedelme hatalmas szavával segített is és visszaadta az anyának egyetlen fiát kit hatalmas szavával feltámasztott. Nagyobb örömet és nagyobb boldogságot nem kaphatott volna az asszony. Ő nemcsak, hogy a fiát kapta vissza, hanem vele együtt az igazi életet. Az Ur Jézus Krisztust is. Most már volt celja életének mert megismerte azt, ki maga a bővölködő élet.

Hát te kedves barátom ismered e már ezt a boldog életet a melyik Jézus Krisztusban megjelent? Vagy még nem találkoztál Jézussal? Akkor most szól neked. Ne, ki össze vagy törve, kinek szive telve van búval és bánattal. Hallod a barátságos szavát, amint mondja néked is hogy: „Ne sirj.”

Ő ismeri minden nyomorúságodat, ismeri feltépelt szívedet, ismeri fájdalmadat. Álmodban éjszakáidban ott áll az ágyad mellett és mondja néked! „Ne sirj! Nem látod, hogy Ő téged keres? Hogy akar veled

beszélni. Oh adj Néki alkalmat, hogy betérhessen a te szívedbe, hogy ott feltámaszt hassa benned is az igazi reménységet egy új, egy dicsőbb élethez. Jöjj és add át magad néki egészen ki ma még vigasztalóan mondja néked; „Ne sirj.”

Minor.

A jelenkor jellemevonásai és annak jelentősége.

Irta MAURO FÜLÖP.

Folytatás.

Az elmondottakon kívül vannak e világfolyamatnak még jellemző ismertető jelei is, melyekkel e világ különösen dicsekedik. Ha ezek felől valamelyik vezető szellemet megkérdeznők, ez a következőleg felelne: A jelenkort különösen az emberi tudásnak minden területen való nagy kiterjedése tünteti ki, a természeti erőknél az ember érdekében való mindig nagyobb leigázása és hasznosítása. Az ember csak most ébred igazán öntudatra és annak tudatára, hogy a természetet uralkodik. Az alkalmazott tudomány korát éljük, melyet gyakorlatilag állítanak a világjavítás szolgálatába. Csodálatos felfedezések és találmányok korszaka ez; művészetben, iparban még sohasem volt ilyen haladás: gőz, villamosság, gyorsvonatok emberek és áru számára, pillanatnyi összeköttetés a világ végei között, dróttalan táviratozás, önmozgó kocsi, turbina és elektródinamikus motor. (Hát még a háboru utáni találmányok! Fordító.) Egy szóval az Irás nyelvén, a szó kiváló értelmében „az embernek napját” éljük. (I. Kor. 4, 3.)

Arra a kérdésre, hogy meddig fog ez tartani, a világ vezéreitől azt a választ kapjuk, hogy ez emberi haladásnak, az emberi vívmányok tovább fejlődésének nincsen korlátja. Ellenkezőleg, az emberi haladás apostolai a természeti erők megismerésében és felhasználásában az emberi szellem mind nagyszerűbb hódításait várják.

E feleletek teljesen megegyeznek azzal, amit az Irás a jelen világekorszak bélyegéről mond. Csakhogy az Irás ahelyett, hogy végtelennek mondaná e világ fejlődését, egészen határozottan mondja, hogy az „embernek napja” véget fog érni; félreérthetetlen szavakkal írja le e korszak befejezését s hogy az embernek a napját a „nagy és rettenetes nap” fogja követni.

Midőn azok felől a kiváló vívmányok felől kérdezősködünk melyek ezt a korszakot dicsővé teszik, akkor a gyorsvonatokhoz, a nagy és sebes oceánjáró hajókhoz, a toronymagas épületekhez, a félemeletes lövegekhez és robbantó anyagokhoz utasítanak

bennünket, a nagy számu óriás testülethez, gyárvállalatokhoz, a meggyarapodott világkereskedelemhez, mérhetetlen magánvagyonokhoz slb.

Azt nem halljuk, hogy a jelenkor a kereskedésben és életmódban tanusított igazságossága által tűnnék ki, vagy hogy ma az emberek indító okai tisztábbak volnának, mint a megelőző időben. Miben áll hát a sokat dicsőített haladás? Csakugyan gyors és villámvonatokban, óriás gőzösökben, növekedő nagyvárosokban, azok felhőkarcolóiban, gonosztetteiben, öngyilkosságaiiban, szerencsétlenségeiben? A newyorki épületeket hihetetlen magasra emelték, de arról nem hallottunk, hogy a tisztességet, becsületességet s polgárerényeket megfelelően emelték volna. Az emberek közelebb jutottak a felhőkhöz, de nem az Istenhez.

Mily magasaknak kell lenniök az épületeknek, mily gyorsaknak a vonatoknak, mily hatalmasoknak a testületeknek, mily rémületeseknek a dreadnoughtoknak és a háboru más szörnyeinek, — míg az emberek igazságosságot tanulnak és megszűnnek pénz, élvezetet jobban szeretni, mint Istent?

Nem is olyan nehéz megtalálni a nyitját, hogy mindez mit jelent, ha Isten igéjének fényszóróját erre az egész lelkületre rávetítjük és készek vagyunk „az igazságban hinni.” Mind ama dolgoknak, melyekkel az emberek dicsekesznek s melyekért meg nem szűnnek későn-korán fáradhatatlanul dolgozni, melyektől bizalommal várják a világ biztos megjavulását, hogy e világ az emberiség méltó lakásává változzék, mind ama dolgoknak hátterében e világ istenének mindent vezérlő és ellenőrző tevékenysége van s céljuk az emberek szemét és érzeit elvakítani, hogy Isten felkentjének jövő dicsőségére ne sóvárogjanak, hanem az emberi kultúra és civilizáció haladásának dicsőségére. Mindennek az a célja, hogy az ember ne várja tovább az Ur Jézus Krisztusnak megjelenését, mely egyedül hozhat üdvösséget és áldást e szegény földnek és lakóinak, hanem a tudomány, művelődés, polgárosulás, törvényhozás, egészségügy jövő századokra kiterjedő haladását epedje. Ezek azok a támaszok, melyekre — tanítják, — hogy támaszkodnunk kell, hogy remélhessük, hogy az emberiség nyomorúságából, szenvedéséből, szegénységéből, betegségeből és bűneiből megszabaduljon. Korunknak az áramlatait egy rejtett félrevezető hatalom teszi viselőssé, mely oly mértékű, hogy a legbölcsebb és legjobb emberek közül sokan jutottak arra a tévhitre, hogy a világ tényleg a javulás útján van s hogy végül a jelen törekvések lassu gyarapodása és fokozása köveikeztében az em-

beriség megtud szabadulni jelen nyomorúságos helyzetéből. Sőt e világ evangéliuma annyira megtévesztő, hogy azok közül is sokan hisznek ebben a megjavulásban, kik Isten igéjében hisznek, noha az Irás a leg-határozottabban kijelenti, hogy a jelen világfolyamat a gonoszságnak, törvénytelenységnek, Istentől való kiszakadásnak és erőszakosságnak hallatlanul visszataszító állapotában fog végződni.

Innen van az is, hogy az emberek szívesen hisznek abban, hogy Krisztus visszajövele előtt az egyház megvalósítja a milleniumot, vagyis az Isten uralmát a földön. A világ-evangelium tanításával teljesen egyezik ez a hit, de nem az Irással. Az a tévhit terjedt el, hogy a világ oly nagyszerűen halad, hogy nemsokára Krisztus nélkül is itt lesz a béke birodalma, egy millenium, melyet automatikus gépek idéznek elő. A prédikátor azonban így szól: „Isten őszintének teremtetle az embert, de az ember sok cselet gondol ki.”

E világ uralkodói.

Minden időben voltak vezér-szellemek, olyan férfiak, akik „az idő szellemét” megértették és annak megfelelően a haladás irányát és fokát meghatározták. Míg azonban ezek a vezető szellemek minden következő nemzedékkel együtt változtak és egymást váltották, félreismerhetetlen, hogy rajtuk kívül és fölöttük volt és van egy mindentől uralt, mindent igazgató mesterszellem, mintahogy ezt az az állandóság bizonyítja, mely századokon át jellemezte és ma is jellemzi a világ folyását. Ezeket a nagyokat vagy felsőségeket I. Kor. 2, 8. mutatja be nekünk; ez a hely azt a tettet is élénk tárja, mely az egész világkorszak folyásának a meghatározó irányt adta. E hely szószerinti fordítása a következő: „Szólunk ugyan bölcsességet, de a tökéletesek (érettek) között, de nem e világnak, sem e világ elvesző fejedelmeinek bölcsességét, hanem Isten titokban levő bölcsességét, azt az elrejtettet, melyet Isten a világkorszak előtt eleve elrejtett a mi dicsőségünkre, melyet e világ fejedelmei közül senki meg nem ismert; hisz ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát!” (I. Kor. 2. 6—8.)

E világkorszak vezetőinek első tette az volt, hogy megfeszítették a dicsőség Urát. Miután mint hitték félreértették Őt, hozzáfogtak, hogy ezt a világkorszakot oly dicsőségessé tegyék, amennyire lehetséges és pedig a fejlődésnek haladásnak bizonyos rendszere által, melynek neve „civilizáció.” Kik voltak a jelen világkorszak ama vezetői vagy megkezdői, kiknek aztán oly sok utánzója és követője akadt minden nemzedék-

ben? Ilyenek voltak a rómaiak, a politikai hatalom birtokosai; továbbá a görögök, az értelmi vezetők, e világ bölcsességének és kulturájának urai; és harmadszor a zsidók, az emberiség vallásos és erkölcsi tanítói és vezetői. Ennek megfelelően Urunknak, Jézus Krisztusnak öröklött címét is az akkori világ három kultúrnyelvén írták keresztjére: latinul, görögül és héberül. Alig kell említenem, hogy a politikai, értelmi és vallásos vezérek viselkedése Krisztussal szemben ama napok óta legkevésbé sem változott. A jelen világfolyamat minden jelentékeny fázisa azt van hivatva bizonyítani, hogy mily helyesen (korrektül) cselekedtek ama kultúrtényezőik, mikor a dicsőségnek Urát megfeszítették és hogy a világ Nélküle igen jól halad előre. Csak az a kérdés, hogy hajlandók vagyunk-e a sötétség terméketlen tetteivel való közösségünk által ebben közreműködni vagy ezt igazolni.

Folyt. köv.

Hogyan tért meg egy lelkész egy katonatiszt által.

Évekkel ezelőtt egy tehetséges fiatal ember teológiát tanult az egyik híres egyetemi városban. Kitűnő, eredményel tette le vizsgáit. Vizsgái letétele után egy ismerősének közbenjárása folytán egy nagy gyülekezetnek lett a lelkésze igen szép jövődelemmel. A város, ahova került, egy hegynek a lábánál terült el, pompás erdővel és zöldelő mezővel volt körülvéve, ahol reggelenként szívesen sétálgatott. Esténként pedig a vidám társaságot kereste. Fiatal feleségének pénze és vagyona lehetőségessé tette, hogy kényekedve szerint éljen. A gyülekezet büszke volt az ifju papra, de nem azért, hogy sok látogatást tett a hiveknél, vagy velük lelkük üdvéről beszélt, hanem azért, mert barátságos és adakozó volt. A szegényeknek mindenféle ajándékokkal és erősítő italokkal kedveskedett, a betegeket látogatta és mindenki számára, kivel találkozott volt néhány barátságos szava.

Egyik napon valami üggyel kapcsolatban egy utat kellett megtennie, amelyre egy ifjúkori barátja, Arnold kapitány is elkísérte, aki komoly hívő ember volt. A következő nap este érkeztek egy kis városba, ahol a legjobb vendéglőben szálltak meg. Vacsora után kérték a vendéglőst, hogy vezesse szobájukba. A vendéglős a vendégek rendelkezésére bocsájtott egy szobát két ágygal. A lelkész méltatlankodott és külön szobát akart mindkettőjük számára, de a kérésének a vendéglős nem tudott eleget tenni.

„Kedves barátom—mondta a kapitány

rövid hallgatás után—van egy mód, amely megszabadít ebből a kellemetlen helyzetből. Én katona vagyok és hadjáratim alkalmával igen gyakran sokkal rosszabb éjjeliszállásom is volt. Most is meglegszek egy vánkossal, egy pokróccal, amit ebben a széles karosszékekben használni fogok és biztosítlak, nyugodtan fogok aludni és te elfoglalhatod a szobát mind a két ágygal.”

Azt nem kedves barátom—mondta a lelkész, mivel sokkal műveltebb és udvariasabb volt, hogy ebbe az ajánlatba beleegyezett volna, hanem megosztjuk a szobát és az egyik ágyat rendelkezésedre bocsájtom. Ebben megegyeztek.

A lelkész sietett gyorsan nyugalomba helyezni magát, lefeküdt az ágyába, anélkül, hogy térdeit meghajtva imádkozott volna. A kapitány ellenben előhuzta zsebéből a bibliáját és olvasott belőle egy részt, azután leterdelt imádkozott. Feltárta szívét Isten előtt, megköszönte az Ő jótéteményeit és az Isten kegyelmébe helyezte magát és egész családját. Az imádság után lefeküdt és nyugodt pihenés után korán reggel felébredt. Csodálkozására a lelkész már nem találta a szobában. Gyorsan felöltözködött, majd biblaolvasás és imádkozás után lement az étkezőbe. Nagy meglepetésére itt találta a lelkészt, aki hosszú léptekkel izgatottan járt fel-alá a szobában. Barátságosan üdvözölte és éjjeli nyugalomáról érdeklődött.

„Kedves Arnold—kiálltotta, ki tudott volna aludni, amikor egész éjjel hangozan beszéltél és imádkoztál.”

A kapitány bocsánatot kért a lelkésztől és biztosította, hogy ő arra sem emlékszik, hogy megzavarta volna nyugalomában vagy éjjel beszélt volna. A lelkész semmi mentegetésről nem akart hallani és így szólt:

„Ne hidd, hogy én egyáltalában nem imádkoztam s tudd meg, hogy Isten a tikon való csendes imádságot szereti.” A kapitány jól tudta, hogy ez a pillanat nem alkalmas arra, hogy barátjával komoly beszélgetésbe kezdjen és elhalasztotta egy jobb alkalomra. A jóalkalom csakhamar elérkezett, amikor ismét egyedül voltak a vendéglő egyik szobájában. Sokáig szólanul ültek egymás mellett. A kapitányt nagyon lehangozta az ő hűtlensége, hogy barátjával a lelkéssel nem beszélt még komolyan az ő halhatatlan lelkének üdvösségéről.

Hosszabb hallgatás után a kapitány az örökkévalóságra terelte a beszédet. A lelkész egyideig akarata ellenére is hallgatta, majd hátat fordított barátjának, mert neki az ilyen beszélgetés már ellenszenves. A kapitány azt hitte, hogy minden törekvése hiába való, de az Isten munkálkodott a lelkész szívében, aki nem tudott tovább ellentállni, kezeivel eltakarta arcát és ült mély gondo-

latokba merülve, miközben kezein könnyecseppek gördültek le. A kapitány látta a könnyeket s örült, alig mert hinni szemeinek.

Este a lelkész megkérdezte barátjától, hogy hajlandó-e vele ismét egy szobában aludni.

„Természetesen én beleegyezem szolt a kapitány, ha neked ez nem kellemetlen. A vacsora után mindketten a hálószobába mentek. Pár percnyi csend után így szólt a lelkész a barátjához.

„Kedves barátom, ha te ma este is imádkozol magadért és kedves családotodért, nem imádkoznál én értem is?

A csodálkozástól és az örömtől a tiszti nem tudott szóhoz jutni, csak szeretettel megragadta a lelkész kezeit és megszorította, majd mindketlen letérdeltek. A kapitány imádkozott és Isten áldását kérte barátjára. Ez egy szívből fakadó ima volt, amelybe hitének minden erejét belefektette. Még sokáig beszélgettek együtt, hasonló volt Jézus és Nikodémus ujjászületéséről való beszélgetéshez. A lelkészt nagy vágy és szomjúság fogta el, hogy megismerhesse az isteni igazságot. Alig élt valahol tanító, akinek figyelmesebb tanítványa lett volna, mint a kapitánynak. Ami eddig a lelkésznek untató, száraz dogmának tűnt elő, amit ő eddig érthetetlennek tartott, az most a napnál világosabbnak tűnt fel előtte, úgy hogy ez átjárta szívért és életét és megtelt vigasztalással és békességgel.

Már későre járt az idő, amikor elaludtak. Korán reggel a két jóbarát elindult hazafelé. A lelkész barátjával együtt belépett a lelkészlakba, ahol felesége és három kis gyermek üdvözölték a hazatérő édesapát, aki mindegyiket a legnagyobb gyengédséggel megölelte, ami eddig nála szokatlan volt. Majd a következő szavakkal fordult feleségéhez:

„Kedvesem ma este háziistentisztelet tartunk.”

Nagyot nézett erre a papné, de kedvesen ezt mondta:

„Kedves férjem a mi sok hibáink mellett nem akarunk még képmutatók is lenni.”

„Nem felelte ő azok nem akarunk lenni, de azért házihihatot fogunk tartani, egy részt fogok a bibliából felolvasni és az én kedves Arnold barátom fog velünk együtt imádkozni.”

Később behívta a szolgát és így szólt hozzá:

„János menj a szobámba és hozd le a bibliám.”

„A bibliát tiszteletes ur,” ismételte a szolgál és csodálkozott a szokatlan parancson.

„Igen a bibliát János, mi eddig csak a lovaimeiről és kutyáimeiről szoktunk beszélgetni, de még a Szent Írásról sohasem; most menj

és hozd ezt az elhanyagolt könyvet.”

Közben a többi alkalmazottakat is behívták, hogy résztvegyenek az istentiszteleten. Ezek remegve (és félve) jöttek, mert féltek, hogy goromba feddést és megrovást fognak kapni uruktól. Igen kellemes volt a meglepetés, amikor a lelkész mindegyiket üdvözölte, kedvesen és szeretettel fogadta és helyet kínálta meg. Majd ünnepélyes hangon egy részt olvasott a Szent Írásból és a kapitány imádkozott egyszerű szavakkal és az egész estét, kedves beszélgetéssel töltötte el, ami eddig nem volt szokásban. Késő esti órákban a lelkész közölte a feleségével az átalakulást, ami vele utazása alatt megtörtént és oly nagy örömmel töltötte el.

A következő nap a vasárnapi prédikációra akart készülni. Prédikációját közlő egyiket a másik után dobta félre s mondotta: „Az egyik sem alkalmas. Mind üres szavak s üres frázisok. Oh hát a lelkeket félre vettem? Engedtem őket nyomorultul elveszni, mert az élet kenyere helyett üres szalmát adtam nekik. Nem, én nem fogom többé ámitani hiveimet, akiket Isten reám bízott.” De mit fogok prédikálni gondolta. Elhatározta, hogy nem fog új prédikációt kidolgozni és a gyülekezet előtt kimentti magát.

A vasárnap elérkezett. A lelkész úgy érezte, hogy a harangok egészen másképpen szóltak. A hivek nagy számmal gyülekeztek össze és elénekelték a kijelölt éneket. A lelkész a Szent Írásból olvasott néhány verset olyan komoly és ünnepélyes hangon, amilyent tőle halgatói még sosem hallottak. Az egész lényege annyira átalakult, hogy az emberek csak csodalattal tudták rá nézni s alig mertek hinni abban, amit hallottak és láttak.

A lelkész sajnálatát fejezte ki, hogy nem volt ideje új prédikációt készíteni és nagy bátorsággal beszélte el azt az átalakulást, amely vele az elmúlt napokban megtörtént. Beismerte, hogy eddig báránybőrbe öltözött farkasként járt-kelt a hivek között, hogy ezután az Isten segítségével az evangélium hű szolgája akar lenni.

Egyszerűen és erhetően beszélt, az első alkalommal hirdette Krisztust a hiveknek. Ez volt az első beszéde, amelyet nem készített el előre.

A lelkész életet vitt a gyülekezetbe és munkálkodásának gyümölcseit nemsokára élvezte is és mindég áldotta azt a napot, amikor kénytelen volt barátjával egy szobában hálni, ahol hallotta a kapitányt a Szent Írásból olvasni és mint egy gyermek imádkozni.

Nérelből Kerkos János

Hány új barátot szereztél már a Békeharang számára?

Szentek legyetek!

Megszentelődés [1. Pét. 1, 6.]

Egy hivatalnok, ki az egész életét a világnak szentelte és annak élvezeteinek élt. váratlanul komolyan megbetegedett. Eddig ő az örökkévalósággal mit sem törődött, sőt ellenkezőleg csufolta a hívőket, de különösen az egyik lelkészét, ki egy komoly megszentelt hívő életet élt, ki határozottan hirdette a megtérést és a megszentelődést, mely utóbbi nélkül senki sem láthatja meg a Urat. Amellett igen jóban volt a helyi lelkészekkel kikkel gyakran érintkezett és szórakozott. Most azonban — talán közel a halálához — nagyon nyugtalannak érezte magát. Ő érezte azt, hogy így most nem halhat meg, mert rettenetes dolog volna így az élő Isten elé kerülni az ő sok bűneivel és mulasztásaival. Vágyódott most egy lelkész után kivel lelkének üdvösségéről beszélgethetne. Ezért megkérdezték őt, hogy a papi barátai közül melyiket hívják el hozzá; de ő egyiket sem kívánta ezek közül, hanem azt mondotta: „most csak egy pap segíthet nekem és ez az Ében levő hívő pap, mert az hisz abban amit prédikál és él is a hite szerint.”

Ez volt egy embernek az ítélete, ki annyi ideig a világnak élt, ki tudta azt, hogy most a vallás a dogma nem használ most élő hit kell, és ezért csak egy olyan ember segíthet neki, ki életével párosítja a hitet, kinek élete is azt prédikálja amit a szószéken mond. — Tehát ezt követeli egy világi ember. És ezt joggal követelheti is a világ, hogy a Jézus Krisztusban hívő lélek egy szent életet éljen. Látni akarja a világ a hívő ember életéből, hogy valódi e a hite. Hát te hogy élsz kedves testvérem? Mit látnak otthon rajtad az emberek? A szomszédok? Valódi hívő vagy? Eggyezik a te életed a te hitteddel? *Szent az az élet a melyet te élsz?* Ezért mondja az Ur: „Szentek legyetek mert én is szent vagyok.” És ha az Ur ezt követeli tőletek, sőt a mi lelkiismeretünk is ezt akarja, úgy ez valóban lehetséges is. Mert az Ur nem követel tőlünk valamit, mit meg nem tehetnénk. Sőt Ő maga ad is erőt egy szent élethez. I. Pét. 1, 3. 4.

Kedves testvérem ugye te is érzed a szivedben, a megszentelődés utáni vágyódást? Sokan elsatnyulnak az ő hívőségükben mert nem tudják azt, hogy Krisztus adatott nekik, nem csak váltságul, hanem megszentelődésül is I. Kor. 1, 30. E csodálatos igének felületes hallása nem elég. Nem! Hanem bizonyság kell ezen a téren is. Tudnunk kell, hogy hogyan jutok el egy megszentelt életre, hol erőről erőre kapok, hol nem kell már bugdácsoznom, hanem győ-

zelemről győzelemre mehetek. Hát van ilyen élet, már itt ezen a földön? Igen, dicsőség az Urnak a váltság a Jézus drága vére által egy teljes váltság, ehhez már semmitsem tehetsz. Isten megmutatja nekünk Krisztusban, hogy az a váltság elég, hogy a mit a törvény követel az meg van örökre téve, hogy a mi Megváltónk kegyelmében elég erő van egy megszentelt életre. Sokan fáradoznak és erőlködnek de mindig a régiük maradnak, nem jutnak a célhoz. Miért? Mert saját erőlködésük által szeretnénk egy szent életet produkálni és mivel ez nem sikerül nekik kedvetlenekké és boldogtalannokká lesznek, utóbb azután bele is fáradnak az erőlködésbe és közömbösen veszik a megszentelődésről szóló csodálatos ígéreteket. Oh milyen fájdaimas tények ezek. De ennek nem szabad tovább így lennie kedves testvérem. Az Ur Jézus egy egész Megváltó, Ő egészen váltott meg téged, ki a te szentséged is akar lenni. „Minden forrásaim te benned vannak.” 87. Zsolt. 7. Így a Szentlélekhez szolgáló erőknél a forrásai is Ő benne vannak. Kedves testvérem te miért kerested ezeket az erőket eddig magadban? Nem! Ezek az erők nem nálunk vannak, hanem Krisztus Jézusban van minden belső és külső életnek az ereje. Kérlek tedd magadévá hit által a bibliában levő csodálatos ígéreteket és akkor boldog vagy.

P. J. nyomán Minor.

A Szentlélekről.

A pünkösdi áldás adománya valóban természetfeletti, egy csoda, ami Isten által van munkálva a lélekben éppúgy mint a Krisztusban megnyilvánult élet amelynek csirája a Szentlélek által Mária méhében tétegett le, avagy mint az új élet amely husvét reggelén Jézus Krisztus holttestével közöltegett. Éppúgy mint Krisztusnak keresztül kellett menni a teljes halálán, hogy saját élete teljesen megszűnjék mielőtt új életet nyert, éppúgy a hívőnek önmagában vetett minden bizodalját fel kell adni, hogy eme áldást mint az isteni mindenhatóság tiszta adományát elnyerhesse.

Hogy megmutassuk azt mi a hatása ennek az elméletnek a mindennapi életben idézzük egy embernek bizonyágtévesését aki abból valamit átélt.

„Már hetek óta életem ama vágyódással szivemben, vajha a megígért mennyei erő az én életemben is nyilvánlová lenne. Az urérít való munkámban kevés eredményt láttam, pedig meg vagyok irva, hogy azoknak bensejéből akik benne hisznek élő viznek folyamai fognak ömölni, mihelyt a Szent-

lelket elnyerték. Utána sóvárogtam tehát. Ekkor meghívót kaptam az Oxfordi mozgalomnak augusztus 8—18-ig Ermatingenben tartandó házi csoport összejövetelére. Hallottam, hogy eme mozgalomban a Szentlélek hatásai minden rajongás és nyelveken-szólás nélkül mutatkoznak. Elmentem és a dolgok mély benyomást tettek reám. Az első az volt, hogy itt olyan emberek vannak kiknek arcuk örömtől sugárzik. Itt ott boldog nevetést lehetett hallani. A vallomások az emberek belső szabad és megváltott voltokról tettek bizonyosságot. A **második** benyomásom a nagy becsületesség és őszinteség volt; az emberek nem akartak másnak feltűnni mint amilyenek Isten előtt voltak, olyan emberek akik Krisztus részére történt teljes átadás után bűneik bocsánatát elnyerték. A **harmadik** benyomásom az volt, hogy itt a Szentlélek munkálkodik az emberek szívében, amennyiben meggyőzői bűnös voltokról készségeggé teszi őket a nyilvános bűnvallomásra, a teljes átadásra és az üdvnek azonnali vételére. Sokakon munkálkodik az éjszaka csendes óráiban; komoly küzdelmek folynak akkor mint ahogy Jákob küzdött Jáboknál amíg Jákobbal felkiáltanak nem eresztelek el míg meg nem áldasz! És az Ő áldása látható! Én is mélyen megalázkodtam, miután megmulatta nékem, hogy a saját énem még oly nagy szerepet játszik; bár a kegyes én, az imádkozás a bibliaolvasás, tudtam az épületes gondolatokat ápolni és mással közölni, ez az én azonban nagy akadálya volt a vágyva kívánt áldásnak. Komoly küzdelem kezdődött. A vége az Ur Jézus részére történt teljes átadás volt amiután a szabadításnak és örömmek hatalmas érzése tért be szívembe. Elolvastam a Gal. 5, 22: a Léleknek gyümölcse pedig: szeretet öröm, békesség, türelem, nyájasság, jóság, hosszútűrés, szelidség, szerénység, mértékletesség, tisztaság és az volt a benyomásom, hogy Isten ezt megadta nékem, nem mintegy általam kiküzdöttet, hanem mint adományt. Ez volt a pillanat érzése és most ennek helyt kellett állnia a mindennapi életben. Amikor hazautaztam, feltettem magamban, hogy az első embernek akivel találkozom elmondom éle ményeimet. Az illető a soffőr volt. Amikor hozzá pár szót szoltam, kiöntötte előltem szívét, közel volt a kétségbeeséshez. — Éjfél tájban egy beteghez hívtak. Miközben fájdalomának csillapítására valamit adtam neki beszéltem vele lelki állapotáról. Könyvek között köszönte meg nékem. — A következő napon egy ifju beteggel beszélgettem, akinek szíve telve volt Isten iránti nehezettel mert szegény édesanyját, aki pedig nagyon kegyes volt a szenvedések nehéz útján vezette életének végéig. — A

Szentlélek csodálatos találkozásokat készít elő ad vágyakozó szíveket, alkalmat az időszerű bizonyágtevésre, tapasztalokat, amilyenek ezelőtt sohasem voltak vagy csak nagy ritkán. — Az áldásnak cseppjeit, csermelyeit.

Bizonyos idő múlva azt tapasztaltam, hogy az örvedezés lassanként mindig alábbhagy, szintugy a lelkesedés és buzgóság. Honnét van ez? Minden csak szalmatüz lett volna? Világos lett előttem, hogy a régi én fokozatosan minden féle rejtek utakon igyekezett régi területét visszahódítani. Ismét türelmetlen lettem, önző, kényelmes és ugyanabban a mértékben tűntek el ismét az említett lelki gyümölcsök. Nem maradt más hátra mint magamat újból és újból átadni, amint az én magát észrevétette. Róm. 12, 1. mut. tja hozzá az utat

Schw. Evangelist.

HIREK.

A kaposvári honvéd katonai parancsnokság a honvédség kötelékébe tartozó egyéneket eltiltotta a methodista istentiszteletek látogatásától mire a kaposvári gyülekezet prédikátora a legfőbb forumhoz fordult a honnét a következő válasz érkezett: „M. kir. Honvédelmi Miniszter. 9.181. szám/Elnökség—1932. Nagyságos Szalós Artur methodista lelkész urnak Kaposvár, Budapest, 1933. évi január hó 16-án. Az 1932. évi december hó 2-án kelt távirati kérelmére, majd az ezt követő, 1932. december hó 3-án kelt felterjesztésére értesitem, hogy a kaposvári illetékes katonai parancsnok szabályszerűen járt el, midőn a methodista istentiszteletek látogatásától a honvéd egyéneket eltiltotta, miután az érintett felekezet még nem nyerte el az állami elismerést és így reá az idevágó 1868. évi IX. t.-c. nem alkalmazható. Amennyiben a felekezet az állami elismerést elnyeri, hiveinek módjában lesz — az erre vonatkozó katonai szabályok betartása mellett — az istentiszteleteket látogatni. A miniszter rendeletéből: Olvashatatlan aláírás.”

Az 1895. évi XLIII. t.-c. ben biztosított szabad vallásgyakorlat érvényesülését tegyük ima tárgyává.

Az évi konferencia március 10—12-ig lesz megtartva Budapesten, melyen Dr. John L. Nuelsen püspök ur fog elnökölni.

Az **alliansz imahét** január 3-i és 7-iki összejövetelei különösen áldásosak voltak. Érezhető volt a Lélek munkája aki a különböző felekezetek tagjait az Ur szeretetében egyesítette.

Kispesten január 8-tól 13-ig bezárólag evangélicáció volt, melyet a kaposvári gyülekezet prédikátora tartott. Az összejövetelek

alatt többen kiáltottak buzgó imában az Urhoz kegyelemért és szabadulásért.

Böhönyén január 16-tól 20-ig Schmidt János dombóvári prédikátor tartott evangelizációs előadásokat. Az előadásokon állandóan mintegy 150 főnyi hallgatóság volt jelen. Érezni lehetett a vágyakozást a buzgó és sokszor könnyek között mondott imákból. Az előadásokat élénkítették a gitárkíséréssel énekelt énekek. Az összejövetel a lelki megmozdulás képét mutatták.

Kaposváron február 6-tól 12-ig minden este Schmidt János prédikátor tartott evangelizációs előadásokat. Ima segítséget kérünk.

Uj külmisziói munkaerőt küld ki a Magyar Ref. Külmisziói Szövetség a bulgáriai mohamedánok közé. Hány Dániel diakonus személyében. Az új misziói munkás rövidesen kiutazik Bulgáriába.

Használt bélyegét ne dobja el, hanem küldje el a Külmisziói Szövetségnek, mert azt értékesíteni tudjuk s az eladásból befolyt összeget külmisziói célra fordítjuk. Cím: Ref. Külmisziói Szövetség Budapest, VIII. Gyulai Pál-utca 9. II 21.

Külmisziói központi lelkészi állást szervezett a Ref. Külmisziói Szövetség. A lelkészi díjlevél most van jóváhagyás alatt illetékes fórumok előtt s rövid időn belül munkába állhat a külmiszió központi lelkésze.

A magyar külmiszió 30 éves. A Magyar Református Külmisziói Szövetség 1933. tölti be működése 30 éves fordulóját. A Szövetség 1903-ban alakult „Magyar Evangéliumi Keresztyén Misszió Szövetség”, címen az akkori belmisziói egyesületek, különösen a Ker. Ifjúsági Egyesület azon tagjaiból, akik felelőséget éreztek a külmiszió nagy ügye iránt. Az 1933. jubileumi évet a Külmisziói Szövetség sorozatos demonstratív ünnepélyekkel és vidéki jubileumi konferenciák rendezésével ünnepli meg.

Szeged. Áldásos és élményekben gazdag ünnepélye volt f. hó 11-én hazánk legifjabb gyülekezetének Szegeden.

A már évek óta folyó munka meghozta első gyümölcseit, elég szép és biztató eredménnyel. Ez a munka sok ideig meddőnek látszott, azonban hála az Urnak azon hűség és önfeláldozó munka, melyet prédikátor testvérünk kifejtett a lelkek megmentése terén, végül is meghozta jutalmát.

Ime, ez is egy bizonyága annak, hogy aki hű marad és hisz jutalmat nyer. Itt Szegeden kétszeres hit és türelem kell, tekintve mindazon nehézségeket, amelyek egy ilyen nagyvárosban felmerülnek. De vannak az Urnak itt is választott edényei, vannak lelkek akik keresik az Urat, az égi békeséget, a büntől való szabadulást. Ennek a vágynak adtak kifejezést testvéreink is, kik

most nyíltan tanúságot tettek Krisztus mellett, hogy gyógyulást keresnek általa.

A tagfelvétel a délutáni istentisztelettel egybekötött szeretetvendégség keretében zajlott le, amit délelőtt 11 órakor az Ur asztalához való járulás előzött meg. Az ünnepélyt szép műsorszámok tették élvezetessé, így volt szavalat, szóló, karének, gitárkíséréssel, de a legszebbek voltak a bizonyosságtételek. Nők, férfiak, ifjak egyaránt bizonyosságot tettek Krisztusról, mint személyes Megváltójukról. A kis imatermünk csaknem szünek bizonyult, mivel résztvettek a tanyai testvéreink is, kik 25–30 km-ről jöttek el, hogy örömben osztozzanak. Szépitették ünnepélyünket egy kedves házaspár-testvérünknek 35 éves házassági évfordulója is. Az Ur áldja meg őket gazdagon.

A tagfelvétel alkalmával mindegyikünk egy-egy szép kis bibliai jeligét kapott a prédikátor testvérünktől buzdító és üdvözlő szavak kíséretében.

Ez a vasárnapi nap, fontos dátuma lesz kis gyülekezetünknek; hisz most raktuk meg alapjait, amire építeni akarunk. Reméljük, sőt hisszük, hogy az Ur velünk lesz, nem hagy el s a jövőben még gazdagabban fog megáldani.

Akik szívükön viselik a lélekmentés munkáját, imádkozzanak munkánkért, mi még ifjak vagyunk s rászorulunk az idősebb testvérgyülekezet inatámogatására.

Az Ur az igákat meghallgatja s hisszük, hogy legközelebb még több örömezenetet tudunk közölni, hogy ezáltal is az Ő nevét dicsőítsük s érte hálásak legyünk.

(S—y)

Könyvismertetés.

Steinberger György az áldott emlékü svájci evangelista kitűnő könyvecskéje „Kleine Lichtlein” megjelent magyar fordításban „Hazavilágító Lámpácskák” címen. A mű ára, amennyiben az előfizetési díjak a fordító Grün Margit címére legkésőbb február 10-ig beküldetnek, füzve 80 fillér, egész vászonkötésben P. 1'50, bőrkötés és aranymetszéssel P. 6'30 példányonként. A fordító címe: Grün Margit Budapest, II. Hermann Ottó ut 33-35.

Felülfizetések: Békeharangra. Bán József Budapest 3 P, Babicz Ilona, Haszics Mihály, Rózsa Mária, Andraskó Anna 1—1 P. Köszönet érte.

Szerkesztői üzenet.

Értesitem munkatársaimat, hogy lapunkat csak az előfizetett összegnek megfelelő számban küldöm. Minden tíz előfizető után egy példányt ingyen küldök.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A kiadásért felelős: Dr. Szalós Artur.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.